

Вступне слово

Якось я сів і пригадав народну творчість, а саме прислів'я та приказки, які коли-небудь чув від своїх батьків. Саме вони вклали в мене базові поняття про український гумор.

Нижче наведені їхні вирази, що побутують на Миколаївщині, звідки я родом. В них багато дупо- і копроцентричності, характерної для української лайки:

- Срала, мазала, в піч лазила.
- Танцювали-дрипотіли, доки срати захотіли.
- Вари, срако, борщ, а я піду на москалів дивитися.
- Одною сракою на два базари.
- Срав його мамі.
- Сери, перди, грійсь.
- В тебе срака, як у горобця коліно.
- Хто всравсь? — Невістка.
- І віз упав, і віл усрав, і колесо одвалилося!
(Віл усрав і колесом переїхав).
- Він такий, що я з ним на одному гектарі срати не сіла б.
- Щоб ти всрався і бумажки не було!
- Їсти — не срати, можна подождати.
- Крутиться, як гімно в ополонці.
- Пізно всрався.
- Всратися і не жить!

Сміх — це очищення (катарсис), можливість подивитися на себе збоку.

Гумор — це потужна зброя, якою здавна користувався наш народ, усвідомлюючи її силу і застосовуючи у найтяжчі часи свого існування, під час воєн і національно-визвольних змагань. Цим зокрема і пояснюється потужний арсенал нашого українського гумору.

Висміяний, ворог (як зовнішній, так і внутрішній) вже не здається таким великим і загрозливим. В першу чергу ж наші вороги — це не конкретні політики чи країни, це наші власні недоліки характеру,

слабкості, комплекси — лінощі, неосвіченість, гординя, заздрість та ін. І тому недосконалий світ навколо нас є лише відображенням наших внутрішніх «тарганів».

«Сокира сатири» — це книжка-комікс, книжка-карикатура на сучасне українське суспільство, яка зачіпає його різні прошарки і прояви: від бомжа до президента, від прекрасного до потворного.

«Сокира сатири» насичена актуальними темами сьогодення (сovid-19, карантин, вибори президента та ін.), а також вічними темами людського буття і легкою еротикою сатирично-печерного сексиста.

У виданні поєднуються хвацький козацький стиль письма і оформлення, а також розкішні ілюстрації в стилі декоративного нео-гротеску.

Збірка поезій «Сокира сатири» підкреслює, гіперболізує недосконалість сучасного українського суспільства, що часом доходять до абсурду і курйозів.

Звісно, дісталось всім — і політикам, і простому люду, і воріженькам України. Але зроблено це вишукано, тонко, переважно у формі доброї іронії (хоча місцями присутня і гостра сатира: із пісні слів не викинеш). Так що читач не залишиться ображеним, навпаки — ризикує опинитися в доброму настрої і якісно по-новому переоцінити себе в Україні та Україну в собі, позбавившись від токсичних посткомуністичних, постімперських нашарувань старого світу і звільнивши в голові місце для позитивного мислення та будівництва модерної України.

**Сашко Обрій (Кучеренко),
лауреат Всеукраїнської літературної премії
ім. Василя Симоненка (2015), член Національної
спілки письменників України, автор збірок поезій:
«Абетка юності» (2015), «І.ДЕ.Я» (2016), «БУСОЛ» (2019).**

Всі персонажі та події є вигаданими.
Будь-які збіги із реальними людьми
чи подіями є випадковими.

ПУП

Мій другий – київський – пуп
 закопаний мною на Дарниці.
 Закопаний, пропте – проріс.
 І птепер високо випинається
 незграбним громадаєм з мармуру
 над поверхнею землі,
 посеред численних складок
 із приземкуватих «хрущівок»,
 на перехрестті бульверу
 і будівельників.

Його одоробло
 глибоко втягнуло в себе
 усі шви після пологів,
 опісля перерізаннтя підземної пуповини,
 давно втрапивши зв'язок
 із плаценттою землі,
 аби самому стати батьком
 для тисяч юних київських сімей,
 які дадуть життя
 куті маленьких київських пупчиків.

Пуп. Пупок.
 Пупець. Пупчик.
 Пупеня... Пупице!
 Іди до мене, мій пестунчику!
 Палац урочистих подій.

ДАРНИЦЯ

Вишній кабачок

Якось, коли я
це п'ятирічним пісюном
біг попід вікнами
аварійної багатповерхівки,
десь із надхмар'я
прилеттів дебелий кабачок
і гупнув чимдуж об моє чоло...
Так я став поетом.

Щоді у мого друга
був двоколісний ровер,
а в мене – лише дві ноги.
Він цюдуху мчав на «залізному коні»,
а я біг слідом за ним
учвал, навпрошки.

Зіткнення з овочем
сталося на алеї
між моїм дитсадком
та аварійною дев'ятиповерхівкою,
яка цюмитті могла впасти
і поховати заживо нас обох.